

Sygn. akt I CK 814/04

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Obsługi Cudzoziemców

"D." w W.

przeciwko A. R. i P. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2005 r.,

na skutek kasacji pozwanej A. R.

i pozwanego P. L.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 9 czerwca 2004 r., sygn. akt I ACa 1.../03,

odrzuca kasację pozwanego P.L. i odmawia przyjęcia do rozpoznania kasacji pozwanej A. R.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2004 r. Sąd Apelacyjny w W. uwzględniając apelację powoda zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W., apelację pozwanego M. Ż., skierowaną przeciwko punktowi pierwszemu zaskarżonego wyroku oddalił, a skierowaną przeciwko punktowi drugiemu wyroku – odrzucił.

W kasacji pozwana A. R. zarzuciła naruszenie prawa materialnego – art. 298 § 1, art. 298 § 2 k.h. i wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji w stosunku do pozwanej ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku „w całości odnośnie pkt I i III” i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwany P. L. w kasacji zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 299 § 2 k.h., art. 1 § 1 i art. 2 Prawa upadłościowego oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. i wносиł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji strony powodowej i apelacji pozwanego M. Ż.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy dotyczące kasacji w wersji redakcyjnej i numeracji obowiązującej przed dniem 6 lutego 2005 r. (art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 13, poz. 98).

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

Stwierdziwszy, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy, po rozważeniu przesłanek określonych w § 1, odmówił przyjęcia do rozpoznania kasacji pozwanej A. R.

Odnosząc się do kasacji pozwanego P. L. stwierdzić należy, że zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący obowiązany jest przedstawić w kasacji okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, czyli wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo, że orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania. Okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. mają charakter kwalifikowany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie wystarczy powołać się na uzasadnienie związane z podstawami kasacyjnymi. Należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie kasacji do rozpoznania. Tymczasem w sprawie skarżący ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że zachodzi potrzeba wykładni art. 299 § 2 k.h. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w prawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest więc wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Określony w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji należy do wymagań dotyczących tylko kasacji jako szczególnego środka odwoławczego. Wykazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Bez tych argumentów,

nawiązujących wprost do treści art. 393, kasacja byłaby środkiem odwoławczym niepełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach badania wstępnego – nazbyt dowolna. Dlatego też nieprzedstawienie tych okoliczności skutkuje odrzuceniem kasacji *a limine*, a zatem bez wzywania skarżącego do usunięcia istniejącej wady kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51 oraz z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Z tych względów, na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił kasację P. L.